

[Udenrigsministeren]

fremskridt under INF-forhandlingerne i Genève, der efter en forhandlingspause blev genoptaget den 20. maj 1982.

Med denne udvikling vil der på våbenkontrollrådet være forhandlinger i gang mellem Øst og Vest både med hensyn til atomvåbnene og med hensyn til de konventionelle våben. Når det drejer sig om de konventionelle våben, synes der på det seneste at være sket visse bevægelser i positionerne under de såkaldte NBFR-forhandlinger i Wien. Der er herved skabt grundlag for at få brudt det urovækkende våbenkapløb.

Det er regeringens håb, at disse mere aktuelle udviklingslinjer i forholdet mellem Øst og Vest, men også alliancens holdning hertil, vil blive bekræftet på NATO-topmødet i Bonn den 10. juni 1982. Herigennem vil vi yderligere underbygge NATOs styrke som et stabiliserende og konstruktivt element i den europæiske sikkerhedspolitik.

Spanien er nu blevet alliancens sekstende medlem. En af grundene hertil er den vægt, Spanien ved sin anmodning om optagelse i NATO har tillagt organisationens demokratiske karakter. Det er vort håb, at Tyrkiet vil se dette som en tilskyndelse til at fremskynde landets tilbagevenden til demokratiske tilstande. I første halvdel af denne måned håber regeringen at få en afklaring af, hvilke lande der sammen med Danmark og Holland vil indbringe de klart uacceptable forhold i Tyrkiet for Menneskerettighedskommissionen i Strasbourg. En demokratisk udvikling vil kunne bidrage til at afspænde det græsk-tyrkiske forhold og Cypernkonflikten, som fortsat udgør en alvorlig belastning for samarbejdet inden for NATO. Der har i den seneste tid været visse klare tegn på ændringer i situationen omkring Cypernforhandlingerne, idet man specielt fra græsk og græsk-cypriotisk side har tilkendegivet, at man agter at internationalisere Cypernspørgsmålet. Lad mig gentage, at efter regeringens opfattelse er den eneste farbare vej i dette spørgsmål fortsat de såkaldte interkommunale forhandlinger på øen under ledelse af FN.

Udviklingen i den tredje verden er stadig præget af mange alvorlige uløste regionale konflikter. Krigshandlingerne på Falklandøerne repræsenterer en tragisk udvikling, som tilsiger forstærkede bestræbelser på at finde en forhandlingsløsning, så konflikten ikke får uoverskuelige følger for forholdet mellem

Europa og Latinamerika. Regeringen er af den opfattelse, at Sikkerhedsrådets resolution 502, der kræver våbenhvile, argentinsk tilbagetrækning og forhandlinger mellem parterne, bør danne udgangspunkt for en løsning. Regeringens støtte til de vestlige landes sanktioner mod Argentina bør ses på denne baggrund. Det er vanvid, hvis der skal ofres yderligere liv i krigshandlinger, der i realiteten er afgjort. Derfor vil også den danske regering slutte sig til de røster, der opfordrer begge parter til at komme FN-generalsekretæren i møde.

I Centralamerika er der fortsat en betydelig afstand mellem europæiske og amerikanske synspunkter, idet USA har en tilbøjelighed til at anskue problemerne i et Øst-Vestperspektiv. Regeringen har altid fremført, at de økonomiske og sociale problemer bør danne udgangspunkt for en forståelse af og en løsning på konflikterne i dette område af verden. Dette er også tilfældet i El Salvador, hvor situationen i høj grad giver anledning til bekymring. Navnlig er det ildevarslende, at den nye regering har standset jordreformprogrammet.

Situationen i Mellemøsten giver heller ikke i dag anledning til optimisme. Det var i sig selv betydningsfuldt, at Israel den 25. april 1982 bragte freden og normaliseringen et vigtigt skridt videre ved at rømme den sidste del af Sinai. Men vedrørende Camp David-aftalernes anden del, tilvejebringelsen af en løsning på det palæstinensiske problem, er der fortsat ikke gjort afgørende fremskridt. Hertil kommer, at det palæstinensiske problem med øget styrke trænger sig på, hvilket de seneste ugers uro på Vestbredden er vidnesbyrd om.

Det er derfor beklageligt, at der de senere måneder er sket en yderligere polarisering. Den arabiske verden har ikke vist vilje til at imødekomme grundlæggende israelske krav, men den israelske regering har på sin side gennem den israelske bosættelsespolitik og Israels de facto-annexering af Golanhøjderne unødigt bidraget til at skærpe modsætningerne til den arabiske verden.

Situationen i Libanon og den nære sammenhæng med udviklingen i den arabisk-israelske konflikt i øvrigt er ofte erkendt. Vi må som tidligere appellere til alle konfliktens parter om at udvise det største mådehold for at undgå, at situationen i Libanon igen skal udløse mere omfattende kamphandlinger.